

לפני 25 שנה

מדור הבירור הוקדש לביקורו בישראל של אמן הממבן בני פנט ולחכתו. במדור הקולנוע פורסם סיפורה האישי של כוכבת הקולנוע חיה הררית, שכבישה את אירופה. בשער הגיליון: כוכבת הקולנוע חיה הררית.

בגיליון "העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, פורסמה כתבת-חקירה על השער הרומי של מדינת-ישראל — נמל אילת — תחת הכותרת "הרכוש הנטוש של ישראל". כתבה בשם "מנרל שפירא הקים לו דואר" הציגה אדם שיוצר בימי טרום-המדינה את הבולים עם הדפס הרכב "ארץ-ישראל" הנחשבים נדירים ומוחזקים. מדור המושפט שב דיון בתעלומה של סירת השלושה, שהוא סיפור הטביעה הכפולה של א/ק, "מסדה". הקצין הראשון אנוש שטמפטר הואטם כשביעת שלושה מחבריו לצוות של "מסדה".

ילדה מתה מחוסר תזונה * בית הנוחיות של דן בן-אמון * חומרי-הגלם של נועה אשכול

העם

לפני - אחרי

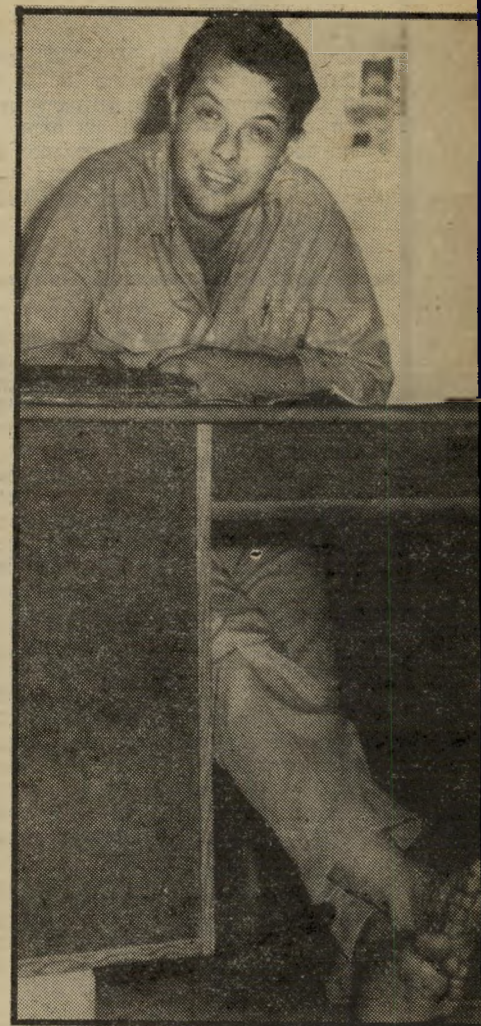
כל אורח מכיר את השם חרובית. כי במעברה זו, בקירבת כפר-מנחם, נולדה אחת השערוריות הגדולות של ערב הבחי-רות. הוכח כי משרד-הסעד, הנתון ל-מרותו של שר דתי, שלח עשרות המחאות לבני המעברה, להלכה כתשלומי סעד, למעשה כדי לשחד אותם להצביע למען מפלגתו של השר.

השבוע, אחרי הפסקה של כמה חודשים, נזכר השם חרובית בשנית. הפעם היתה הידיעה בעיתונים הרבה יותר צנועה: ילדה קטנה מתה במעברה מחוסר תזונה. למולה הרע נולדה אותה ילדה, רחל ויתון, אחרי הבחירות, כשחרובית חזרה להיות אחת-המעברות הרכות שאיש אינו מעוניין בהן.

עיתונות

מה נשמע ?

"הוא אינו מוסיף נופך משלו. לא הת-

כתבתור בן-אמון איפה בית-השימוש

לוצצות ולא בדיחה ולא סאטירה ולא הגזמה. והוא אינו, מרביץ... הוא מתאר את הדברים כפי שהינם..." במילים תמות אלה קידם מעריב במודעות גדולות את פניו של תגבורתו האחרונה: דן בן-אמון. לא היו אלה דברי רהב. כבר בטור הראשון שלו באכסניה החדשה הוכיח בן-אמון, לשעבר חייל בחיל-הים הבריטי בחיפה ואחר-כך מלך-הבדיחות של הפלמ"ח לפני המילחמה, כי אכן הוא מתאר את הדברים כפי שהינם. הקורבן הראשון: אכסנייתו הקודמת דבר השבוע, שבה פורר סמו טוריו השבועיים ("מה נשמע?") עד לשבוע לפני כן.

"המיסדרון היה מזהם אף כי השמשות הפיונות אל הרחוב בהקיקו תמיד. צינורות המים, הקרים דלפו בחדרים. ומה שגורא מכל: חדר הנוחיות, אם תסלחו לנו על הביטוי, עמד בחצר ובלילות החורף צריך היה להתכרבל בשני מעילים כדי לצאת ההוצה..."

לעומת תיאור פלסטי (אם כי סמלי) זה של דבר השבוע, השוכן למעשה בבניין הפאר החדש של דבר, התלהב בן-אמון ממערכתו החדשה: "הבית מוסק בהסקה מרכזית, מים חמים וקרים זורמים מהברז 24 שעות ביממה, וחדר הנוחיות, תסלחו לי שוב על הביטוי, הוא ממש בתוך ה-בית..."

מחמאה או רמז? עורך דבר השבוע נדהם כשקרא את המילים. לא פחות נדהם גם מן הכותרת: בניגוד למקובל בעולם העיתונות, לקח עמו דן בן-אמון גם את שם המדור הקודם שלו, השבועון המפאיי היה נאלץ להמציא שם חדש ("היה טוב") למדורו.

חבריו החדשים של בן-אמון צחקו מן הטור, אבל הצחקו היה נבון במקצת. הם לא היו בטוחים למה התכוון חברים החדש גדול-הממדים ותכולה-העין, שופע הבדיחות. תהא אחד מהם: האם המילים "בית הנוחיות הוא ממש בית" נתכוונו כמחמאה או כי רמז?

אך-על-פיכך נועה חנוע

ריקוד קאמרי בהדרת נועה אשכול הוא ערב מעניין מאוד, אך בלתי-מובן בהחלט. עם פתיחת המסך מאכלסות את הבמה ארבע דמויות (נעמי פולני, מרים שרון, ג'ין הארי, נועה אשכול) לבושות בבגד טריקו דקיק, שחור ומהודק לגוף, הפותחות בתנועות איטיות ומדויקות להפ-ליא. כאילו יצאו מתוך סרט ראינוע ש-מהלכו הואט, הדימיון עוד מגביר השקט המוחלט, המופרע על-ידי תיקותון החרשי של המטרונום, הקוצב את הזמן לרקדנים עצמם.

קסם כדתי-מובן. גם צופה שאינו מומחה יכול להרגיש כי בתוכנית הקצרה, הכוללת 27 קטעים שאורכם הממוצע אינו עולה על שלוש דקות, הושקעה עבודת-נמלים עצומה, אשר בלעדיה לא היה אפשרי כלל להגיע לשלימות כזאת של תיאום התנועה וגמישות פרקי הגוף הזעירים ביותר. היה קסם מיוחד בתנועה המסוג-ננת, המדויקת להפליא, של ארבעת ה-גופות, אף על פי כן התעוררה בסופו

במיסגרת זו תירגלה נועה אשכול את כתב-הריקוד שאותו המציאה, ושזכה להערכה רבה בכל העולם.

דרכי חיים

טעמה של און

שני גברים התגלגלו בבזבז ביום סגרירי, באדמות אליקביה, נצרת, הנחיתו מכות איש על פרצוף רעהו. מסביבם נוצר מעגל נשים מייבבות ומייללות: "חידלנו! הרפו!" הגברים המשיכו בשלהם תוך קללות וירי קול.

לפתע נשמעה יבבה חדה מלווה בכי. לעיניהם הגדהמות של הנוכחים נראה מוחמד עבד-אל-מועטי יורק בבחילה את תנוך אוזנו של סלח מחמוד אלי-דבס. הרפש החום התערב בדמו של סלח.

סלח המייבב הרים את אוזנו הקטופה, ניסה, ללא הצלחה, להדביק למקומה. הוא רץ אל הרופא בנצרת כשהוא משאיר אחריו פס אדום. הרופא הנזיר בראשו, והסביר שיוכל רק לתפור את הפצע.

כשהובא בשבוע עובר למישפט, נתברר כי מחירה של חצי האון במדינת-ישראל הוא 50 ל"י קנס ומאסר חודשיים על-תנאי. מה היה טעם התנוך? השיב מוחמד: "טפו!"

חיאטרון

היצירות התהפכו

ר.א.ר. (אהל, חיפה) הוא מחזה-הוועה שכתב קארל צ'אפק על השתלטותם של רובוטים ששוכללו בידי אדם, על המין האנושי המושמד כולו בידיהם. לצורך ה-מחזה המציא צ'אפק את המילה רובוט. שהפכה למילה המקובלת במדע למיתקנים אוטומאטיים. כוונת המחבר היתה, כי את הרובוטים שבמחזה ישחקו על הבמה בני-אדם. הוא לא שיער כלל, כי יבוא יום שרובוטים ישחקו בהצגה גם את תפקיד בני-האדם. כפי שקרה הפעם.

הווי

פסיכולוגיה

בבאר-שבע, החליטו מנהלי העבודה המקומיים של סולל בונה להקים לעצ-מם שיכון בעיר, דהו את הצעת סולל בונה שנראתה להם יקרה מדי, הפקידו את הקמת שיכוןם בידי רסוק, מתחרהו של סולל בונה בהקמת שיכונים.

פרט קטן

בנתניה, עיקלה נציבות מס ההכנסה את שרון הקיר ומכונת-הכתיבה של ה-

"העולם הזה" 952 תאריך: 12.1.1956

סניף המקומי של מגן-דוד-אדום בגלל אי-מסירת הניכויים ממשכורות העובדים, גילתה במאוחר כי העובדים לא קיבלו משכורות כלל.

אין נביא בעירו

בבטולסה, ארצות-הברית, הסביר ב-משטרה אופנוען וואלטר מימס, מדוע היכה אשה נהגת: "היא אותה שהיא פונה ימינה, ואז פנתה ימינה."

אמונת ערטי-לית

בקרלשי, גרמניה, תבעה לדין חברת טריומף לחזיות מתחרה על שהעתיקה את דוגמתיה האמנותיות, הפסידה במש-פט לאחר שקבע השופט כי "רק מה שנכנס לתוך החזייה הוא יצירה אמנו-תית. לא החזייה עצמה."

צער בעלי-חיים

ברחובות, היכה סעדיה שרעבי את אשתו מכות נאמנות, הכניסה לבית-החור-לים, הביא למפקד יחידתו בעתודות פתל-הממליץ על שחרורו בגלל מחלת אשתו.

ההגה בידים ואמנות

בתל-אביב, נקנס נהג מונית על ידי בית-המישפט בסכום של 40 ל"י, אחרי שלא הצליח להוכיח כי הנוסעת הצעירה אותה חיבק ביד ימינו בשעת נסיעה לאמיתו של דבר היתה תיירת בת 70, שהרגישה ברע.

...רצופה כוונות טובות

בירושלים, פירסם ג'ורסלם פוסט הס-פד לזכר עסקן חיפאי שהובא לקבר-רה, הוסיף מתחת לרשימה מסגרת שחורה שהכילה רק את שם הסרט "לגיהונים וחזרה".

אנשים

ראשי-הממשלה דויד בן-גור-אמר בשעת הוויכוח המדיני בכנסת: שלום דרוש רצון טוב של שני הצד-למילחמה מספיק רצון רע של צד א-בילבד.

מנהיג תנועת החרות, ח"כ מנחם בגין, על הממשלה: "שום גורם בינלאומי אינו מכיר בזה שאתם ילדים טובים, ילדים טובים מקבלים מאבא ואמא סוכריה, גם במדיניות מקבלים סוכריה, אבל עם רעל בתוכה."

המשורר נתן אלתרמן אל דן בן-אמון: "תלמד לירוק תמיד קדימה ולא אחורה!"

ח"כ יוחנן באדר, בהסבירו מדוע אינו כותב מאמרים בזמן האחרון: "אי אפשר לכתוב, כי המצב יותר מדי עצוב."

ח"כ אדעזר שושטאק על נאמו של דויד בן-גוריון בראשית הוויכוח המדיני בכנסת: "פיטפופצות!"

המשורר אברהם שדנסקי, ב-תגובה להודעת אגודת-הסופרים כי בנסי-עתו לפולין לא ייצג אותה: "בשובי ליש-ראל, קראתי כמה דברי זימון של הברחש העיתונאי על נסיעתי. מעודי לא שאפתי לכבוד רב זה (לייצג את אגודת-הסופרים), שאני מניחו כל ימי לאחרים. אני מייצג סופרים, אני משתדל לייצג ספרות."